

Declaració de la comunitat internacional Baha'í amb motiu del 75 aniversari de les Nacions Unides.

TRADUCCIÓ: Joanna Riera

UNA GOBERNANÇA DIGNA de la humanitat i el camí cap a l'ordre mundial just.

El 75 ANIVERSARI de les Nacions Unides coincideix amb un moment en què l'escenari mundial en veloç mutació suscita una valoració més minuciosa de la interconnexió i interdependència de la humanitat.

<<La veritable pau i tranquil·litat s'aconseguiran només quan la totalitat de les ànimes arribin a desitjar el bé de tota la humanitat>>

Enmig de la commoció creada i aguditzada per una pandèmia que afecta el món sencer, s'obren nombroses possibilitats per a un senyalat canvi social que pot aportar estabilitat al món i enriquir la vida dels seus habitants. Al llarg de la història, els períodes de turbulència han brindat oportunitats per redefinir els valors col·lectius i els supòsits que els sustenten. Exactament això es el que trobem a dia d'avui.

La varietat d'àmbits en els quals els sistemes i enfocaments establerts reclamen una transformació radical posa en evidència la importància del proper quart de segle a partir del 75 aniversari de les Nacions Unides fins el seu centenari, per definir el destí de la humanitat.

Un cor creixent de veus reclama passos resolts en la nostra trajectòria col·lectiva cap a una pau duradora i universal. És una crida que exigeix resposta.

La família humana és una. Aquesta és una veritat que ha estat ja acceptada per multituds arreu del món. Les seves profundes implicacions per al nostre comportament col·lectiu han de generar un moviment coordinat cap a majors nivells d'unitat social i política. Com Bahà'u'llàh va declarar fa més d'un segle, «La veritable pau i tranquil·litat s'aconseguiran només quan la totalitat de les ànimes arribin a desitjar el bé de tota la humanitat ». Els perills d'una comunitat mundial dividida contra si mateixa són massa grans com per transigir amb ells.

El segle passat ha estat testimoni de molts passos - imperfectes però significatius- que van establir les bases d'un ordre mundial que podria garantir la pau internacional i la prosperitat de tots. La primera temptativa seriosa de la humanitat per establir una governança mundial, la Societat de Nacions, va durar 25 anys. És extraordinari que les Nacions Unides ja hagin triplicat aquesta durada. Realment, no hi ha res similar com a estructura per implicar totes les nacions del món i com a fòrum on expressar la voluntat comuna de la humanitat.

No obstant això, els esdeveniments recents posen en evidència que les disposicions vigents ja no són suficients enfront de les amenaces en cadena cada vegada més interconnectades. Per

tant, han d'intensificar la integració i la coordinació. L'únic camí viable cap endavant es troba en un sistema de cooperació mundial cada vegada més ampli.

Aquest aniversari ofereix un moment propici per començar a crear un consens pel que fa a la forma en què la comunitat internacional pot millorar la seva organització, i per determinar quins seran els indicadors amb els quals es mesuraran els progressos.

Ens trobem, doncs, davant del límit d'una tasca decisiva: organitzar els nostres assumptes amb determinació i plena consciència de nosaltres mateixos com un únic poble amb una única pàtria compartida.

En els últims anys, la crítica fonamentada als acords multilaterals s'ha vist eclipsada de vegades pel rebuig a la idea mateixa d'un ordre internacional basat en normes. No obstant això, aquest període de resistència s'inscriu en processos històrics més amplis que adrecen a la comunitat mundial cap a una unitat més sòlida.

A cada etapa de la història humana, uns nivells més complexos d'integració es tornen no només possibles, sinó necessaris. Sorgeixen nous desafiaments més urgents, i el cos polític es veu obligat a concebre noves disposicions que responguin a les necessitats de l'època mitjançant una major inclusió, coherència i col·laboració.

Les exigències del moment actual estan abocant a les estructures actuals a facilitar el diàleg entre les nacions, i als sistemes de resolució de conflictes a superar la seva capacitat de ser efectius. Ens trobem, doncs, davant del límit d'una tasca decisiva: organitzar els nostres assumptes amb determinació i plena consciència de nosaltres mateixos com un únic poble amb una única pàtria compartida.

Reconèixer LA UNITAT de la família humana no és demanar uniformitat ni renunciar a la diversitat de sistemes de govern existents. Un veritable reconeixement de la unitat de la humanitat comporta en si el concepte essencial de la diversitat.

Un vertader reconeixement de la unitat de la humanitat comporta en sí el concepte essencial de la diversitat.

El que es necessita avui dia és un consens decidit que, alhora que preservi els diversos sistemes i cultures del món, encarni un conjunt de valors i principis comuns que puguin guanyar-se el suport de totes les nacions. Es pot albirar cert nivell d'acord al voltant d'aquestes normes i principis compartits en ideals com la universalitat dels drets humans, l'imperatiu d'eradicar la pobresa o la necessitat de viure dins d'uns límits ambientalment sostenibles. Però cal anar més enllà i afrontar les espinoses dificultats que aquests ideals impliquen. Un marc que doni cabuda a una diversitat d'enfocaments, fonamentat en un compromís amb la unitat i en una ètica de justícia compartida, permetria posar en pràctica principis comuns en innumerable disposicions i formulacions. Dins d'aquest marc, les diferències en les estructures polítiques, els sistemes jurídics i l'organització social es mantindrien no com a punts de fricció, sinó com a fonts de potencial generació de noves solucions i enfocaments. En la mesura que les nacions es comprometen a aprendre unes de les altres, els hàbits arrelats de disputa i culpa poden reemplaçar-se per una cultura de cooperació i investigació, i per l'acceptació voluntària dels contratemps i errors com aspectes inevitables de el procés d'aprenentatge.

El veritable reconeixement de la interdependència mundial requereix un sincer interès per tots, sense distinció. Aquest principi, enganyosament simple, implica un profund reordenament de les prioritats. Massa sovint, el foment del bé comú s'aborda com un objectiu secundari, encomiable, però que es buscarà únicament quan s'hagin garantit altres interessos nacionals més limitats.

Això ha de canviar, ja que el benestar de qualsevol segment de la humanitat es troba inseparablement lligat a el benestar del conjunt. El punt de partida per a la consulta sobre qualsevol programa o política ha de ser la consideració de l'impacte que tindrà en tots els segments de la societat. Els dirigents i els legisladors s'enfronten, doncs, a un interrogant crucial a l'hora de sospesar els mèrits de qualsevol acció proposada, ja sigui a escala local, nacional o internacional: ¿promourà el bé de la humanitat en la seva totalitat?

Qualsevols que siguin els beneficis derivats de les concepcions del passat respecte a la sobirania de l'Estat, les circumstàncies actuals exigeixen un enfocament molt més holístic i coherent del procés d'anàlisi i de la presa de decisions. Quines seran les repercussions mundials de les polítiques nacionals? Quines opcions contribueixen a la prosperitat conjunta i de la pau duradora? Quines mesures afavoreixen la noblesa i preserven la dignitat humana?

A mesura que la consciència de la unitat de la humanitat vagi calant en els processos de presa de decisions, les nacions tindran més facilitat per reconèixer-se com autèntics socis a l'administració del planeta i garantir la prosperitat dels seus pobles.

Quan els governants analitzin l'impacte de les polítiques que han d'adoptar, hauran de considerar el que molts anomenen l'esperit humà, aquesta qualitat essencial que cerca el sentit de les coses i aspira a la transcendència. Aquestes dimensions menys tangibles de l'existència humana s'han considerat típicament reduïdes a l'àmbit de la creença personal i allunyades de les preocupacions dels legisladors i dels administradors.

Ara bé, l'experiència ha demostrat que no és possible el progrés per a tots si el desenvolupament material està divorciat de el desenvolupament espiritual i ètic. Per exemple, el creixement econòmic de les darreres dècades ha generat indiscutiblement prosperitat per a molts, però amb aquest creixement desvinculat de la justícia i l'equitat, uns pocs s'han beneficiat desproporcionadament dels seus fruits, i molts viuen en condicions precàries.

... no és possible el progrés per a tots si el desenvolupament material està divorciat de el desenvolupament espiritual i ètic.

Els que subsisteixen en la pobresa són els que corren el major risc en cas que es produeixi una recessió en l'economia mundial, el que exacerbarà les desigualtats existents i intensificarà el patiment. Qualsevol projecte que pretengui el progrés de la societat, encara que només es refereixi a les condicions materials, es basa en supòsits morals subjacents. Totes les polítiques reflecteixen unes conviccions sobre la naturalesa humana, uns valors que promouen diversos fins socials. i la forma en què determinats drets i responsabilitats s'influeixen mútuament.

Aquests supòsits determinen el grau en què qualsevol decisió pugui produir un benefici universal. Per tant, han de ser revisats acuradament i honestament. Només si es garanteix

que el progrés material estigui conscientment lligat a el progrés social i espiritual, es podrà complir la promesa d'un món millor.

[El](#) moviment cap a relacions internacionals coordinades i genuïnament cooperatives requerirà finalment un procés en el qual els dirigents mundials es reuneixin per reestructurar i reconstituir l'ordre mundial. Perquè el que abans es considerava una visió idealista de la cooperació internacional s'ha convertit, a la llum dels desafiaments greus i evidents als quals s'enfronta la humanitat, en una necessitat pràctica. L'eficàcia dels passos en aquesta direcció dependrà que es renunciï a les trillades pautes d'estancament i immobilitisme en favor d'una ètica de ciutadania mundial.

Perquè allò que abans es considerava una visió idealista de la cooperació internacional s'ha convertit, a la llum dels desafiaments greus i evidents als que s'enfronta la humanitat, en una necessitat pràctica.

Els processos deliberatius hauran de ser més magnànims, raonats i cordials, motivats no ja per l'afecció a posicions arrelades i interessos particulars, sinó per una recerca col·lectiva d'una comprensió més profunda dels problemes complexos. Caldrà descartar els objectius incompatibles amb la recerca del bé comú. Fins que aquesta sigui l'ètica preponderant, serà difícil arribar a un progrés durador.

Aquesta postura dóna suport a un enfocament del progrés orientat cap als processos, que construeix gradualment sobre les fortaleses i que respon a l'evolució de les realitats. I a mesura que augmenta la capacitat col·lectiva d'investigació argumentada i desapassionada sobre el mèrit d'una determinada proposta, hi ha una sèrie de reformes que mereixen una major deliberació. Per exemple, l'establiment d'una segona càmera de l'Assemblea General de les Nacions Unides, en la qual els representants són elegits directament -l'anomenada assemblea parlamentària mundial- podria contribuir en gran mesura a reforçar la legitimitat i la comunicació de les persones amb aquest òrgan mundial.

Un consell mundial sobre assumptes futurs podria institucionalitzar l'examen de com les polítiques poden repercutir en les generacions futures, i prestar atenció a una sèrie de qüestions, com les mesures de protecció enfront de les crisis mundials, l'ús de les noves tecnologies o el futur de l'educació i l'ocupació. L'enfortiment de el marc jurídic relatiu al món natural donaria coherència i vigor als règims de la diversitat biològica, el clima i el medi ambient, i proporcionaria una base sòlida per a un sistema d'administració comú dels recursos del planeta. La reforma de la infraestructura general per promoure i mantenir la pau, que inclogui la reforma de el mateix Consell de Seguretat, permetria que les conegudes pautes de paràlisi i estancament donessin pas a una resposta més decisiva davant d'una amenaça de conflicte.

Aquestes iniciatives o innovacions equivalents requeririen una deliberació específica, i caldria que hi hagués un consens general a favor de cadascuna d'elles perquè guanyés acceptació i legitimitat. Per descomptat, no n'hi hauria prou per si soles per satisfer les necessitats de la humanitat; però, en la mesura que suposarien millores pel que fa al que existeix avui en dia,

cadascuna podria contribuir amb la seva part a un procés de creixement i desenvolupament veritablement transformador.

El món que la comunitat internacional s'ha compromès a construir, en què la violència i la corrupció hagin donat pas a la pau i la bona governança, per exemple, i en el qual la igualtat de dones i homes s'hagi infós en totes les dimensions de la vida social, no s'ha donat mai abans. El progrés cap als objectius consagrats en els programes mundials exigeix, per tant, una orientació conscient cap a l'experimentació, la recerca, la innovació i la creativitat. A mesura que aquests processos es vagin desenvolupant, la col·laboració és possible a unes escales inimaginables en èpoques passades, obrint perspectives de progrés sense precedents. El marc moral ja definit per la Carta de les Nacions Unides s'ha d'aplicar amb una fidelitat cada vegada més gran.

Només en la mesura que es compleixin en la pràctica els compromisos adquirits, com el respecte a el dret internacional, la defensa dels drets humans fonamentals, l'adhesió als tractats i acords, podran les Nacions Unides i els seus Estats membres acreditar un nivell de integritat i fiabilitat davant els pobles del món. A menys que això es compleixi, cap reorganització administrativa resoldrà la multitud de desafiaments inveterats que tenim davant nostre. Com va declarar Bahá'u'lláh: «Les paraules han d'estar recolzades per fets, perquè els fets són la veritable prova de les paraules».

ELS ANYS QUE TANCARAN el primer segle de les Nacions Unides representen un període d'immenses oportunitats. La col·laboració és possible a unes escales inimaginables en èpoques passades, obrint perspectives de progrés sense precedents. No obstant això, si no s'arriba a un acord que doni suport a una coordinació mundial eficaç, es correrà el risc que les conseqüències siguin molt més greus -

La col·laboració és possible a unes escales inimaginables en èpoques passades, obrint perspectives de progrés sense precedents.

potencialment catastròfiques - que les derivades dels desordres recents. La tasca que té davant seu la comunitat de nacions, per tant, és assegurar que la maquinària de la política i el poder s'encaminin cada vegada més cap a la cooperació i la unitat. En el centenari de les Nacions Unides, ¿no seria possible que tots els habitants de la nostra pàtria comuna confiïn que hem posat en marxa un procés realista per construir l'ordre mundial necessari que mantingui el progrés en els segles venidors? Aquesta és l'esperança de la Comunitat Internacional Bahá'í i l'objectiu pel qual treballa. Ens fem ressò de la crida commovedora que fa temps va fer Bahá'u'lláh als governants i àrbitres dels assumptes humans: «Que prenguin consell junts després d'haver meditat sobre les seves necessitats, i subministrin mitjançant deliberació fervent i plena a un món malalt i penosament afligit el remei que requereix ».